

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

IV. ÚS 290/2010-24

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 7. októbra 2010 v senáte zloženom z predsedu Jána Lubyho, zo sudkyne Ľudmily Gajdošíkovej a sudcu Ladislava Orosza v konaní o sťažnosti I. K., K., zastúpenej Advokátskou spoločnosťou JUDr. P. H., s. r. o., K., konajúcou prostredníctvom konateľa a advokáta JUDr. P. H., vo veci namietaného porušenia jej základného práva na prerokovanie vecí bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie jej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Košice II v konaní vedenom pod sp. zn. 43 C 67/2006, za účasti Okresného súdu Košice II, takto

r o z h o d o l :

1. Základné právo I. K. na prerokovanie vecí bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo na prejednanie jej záležitosti v primeranej

lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Košice II v konaní vedenom pod sp. zn. 43 C 67/2006 porušené bolo.

2. Okresnému súdu Košice II prikazuje, aby v konaní vedenom pod sp. zn. 43 C 67/2006 konal bez zbytočných prietáhov.

3. I. K. priznáva finančné zadostučinenie v sume 2 000 € (slovom dvetisíc eur), ktoré jej je Okresný súd Košice II povinný vyplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

4. Okresný súd Košice II je povinný uhradiť I. K. trovy konania v sume 303,31 € (slovom tristotri eur a tridsaťjeden centov) na účet Advokátskej spoločnosti JUDr. P. H., s. r. o., K., do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) uznesením sp. zn. IV. ÚS 290/2010 z 30. augusta 2010 prijal podľa § 25 ods. 3 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na ďalšie konanie sťažnosť I. K. (ďalej len „sťažovateľka“), ktorou namieta porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prejednanie svojej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Košice II (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 43 C 67/2006 (ďalej aj „namietané konanie“).

Zo sťažnosti vyplýva, že sťažovateľka podala 30. decembra 2005 okresnému súdu žalobu o náhradu škody vzniknutej v súvislosti s dopravnou nehodou, ktorej bola účastníčkou.

Sťažovateľka uviedla, že ku dňu podania sťažnosti ústavnému súdu nebolo konanie v jej právnej veci právoplatne skončené.

Okrem toho, že sa sťažovateľka domáhala, aby ústavný súd podľa čl. 127 ústavy vyslovil, že postupom okresného súdu bolo porušené jej základné právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a právo na prejednanie jej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, zároveň požadovala prikázať okresnému súdu konať v napadnutom konaní bez zbytočných prietáhov. Napokon žiadala priznanie finančného zadosťučinenia v sume 5 000 € a úhradu trov konania.

Okresný súd sa na základe výzvy ústavného súdu vyjadril k sťažnosti prípisom sp. zn. 1 Spr V/511/2010 doručeným ústavnému súdu 9. septembra 2010, v ktorom sa okrem iného uvádza:

- „- predmetný spor možno hodnotiť ako súčasť bežnej rozhodovacej činnosti súdov.*
- zo spisu neboli zistené prekážky postupu súdu podľa § 107 a nasl. Občianskeho súdneho poriadku.*
- zo spisu neboli zistené prietahy spôsobené sťažovateľkou.*
- konanie bolo poznačené obdobiami nečinnosti v časových úsekoch od 19. 6. 2006 do 5. 2. 2007, od marca 2007 do 12. 12. 2007, od 5. 5. 2008 do 2. 4. 2009 a od 18. 5. 2009 do 8. 7. 2010.*
- posúdenie zbytočnosti prietáhov ponechávam na zváženie ústavnému súdu.*
- záverom poukazujem na skutočnosť, že ústavná sťažnosť bola sťažovateľkou podaná v čase, keď súd vo veci konal a keď už mala vedomosť o tom, že v konaní je určený termín pojednávania na deň 13. 9. 2010 (predvolanie na pojednávanie prevzala dňa 19. 7. 2010 a ústavnú sťažnosť podala dňa 10. 8. 2010). Zároveň som toho názoru, že sťažovateľka požaduje priznanie finančného zadosťučinenia ústavným súdom na kompenzáciu svojich životných potrieb a čiastočne náhradu škody (posledný odsek na*

strane 3 sťažnosti), čo zrejme nemôže byť účelom priznávania finančného zadosťučinenia za vzniknuté prieťahy.“

Súčasťou vyjadrenia okresného súdu bol aj tento prehľad procesných úkonov doterajšieho priebehu napadnutého konania:

„- žaloba bola podaná na tunajšom súde dňa 30. 12. 2005 a sťažovateľka má v nej procesné postavenie žalobkyne v 1. rade.

- dňa 25. 1. 2006 postúpila zákonná sudkyňa predmetný spis Okresnému súdu v Spišskej Novej Vsi z dôvodu miestnej príslušnosti.

- dňa 14. 3. 2006 predložil Okresný súd v Spišskej Novej Vsi spis Krajskému súdu v Košiciach na rozhodnutie o miestnej príslušnosti.

- po rozhodnutí Krajského súdu v Košiciach bol spis vrátený tunajšiemu súdu dňa 19. 6. 2006.

- dňa 5. 2. 2007 bola žaloba zaslaná na vyjadrenie žalovanej a S. a poisťovňa... boli vyzvané, či vstupujú do konania ako vedľajší účastník.

- vyjadrenie žalovanej a stanoviská oslovených poisťovní boli súdu doručené v priebehu mesiacov február a marec 2007.

- dňa 12. 12. 2007 bolo rozhodnuté o vstupe vedľajšieho účastníka do konania.

- dňa 3. 1. 2008 bol určený termín pojednávania na deň 7. 3. 2008. Pojednávanie sa uskutočnilo a bolo odročené na 5. 5. 2008.

- pojednávanie zo dňa 5. 5. 2008 bolo odročené na neurčito.

- dňa 2. 4. 2009 bolo určené pojednávanie na deň 18. 5. 2009. Pojednávanie sa uskutočnilo.

- dňa 8. 7. 2010 bol vytýčený termín pojednávania na deň 13. 9. 2010.“

K vyjadreniu okresného súdu sťažovateľka zaujala stanovisko podaním doručeným ústavnému súdu 22. septembra 2010, v ktorom okrem iného uviedla:

„Sťažovateľka nepožaduje priznanie finančného zadosťučinenia ako kompenzáciu svojich životných potrieb a čiastočne náhradu škody ako je uvedené v stanovisku, čo bolo nesprávne vyložené, ale z dôvodov, ktoré sú v sťažnosti uvedené a to sú, že rodina sťažovateľky sa dostala do finančnej nedostatočnosti pri zariadovaní pre rodinu potrebných

vecí a tieto skutočnosti si vyžadujú osobitnú starostlivosť súdu, aby spôsobená škoda bola čo najmenej citelná a najrýchlejšie kompenzovaná. Preto vo veci malo byť postupované tak, aby došlo k naplneniu účelu súdneho konania a k povinnosti organizovať procesný postup tak, aby vec bola čo najrýchlejšie prejednaná a skončená a aby sa čo najskôr odstránil stav právnej neistoty. Takýto postup vyžaduje aj ustanovenie § 100 ods. 1 OSP. Sťažovateľka žiada o priznanie primeraného finančného zadosťučinenia v sume 5.000,- Eur z dôvodov uvedených v sťažnosti, poukazujúc najmä na dlhotrvajúcu právnu neistotu. Primerané finančné zadosťučinenie sťažovateľka žiada priznať ako dovŕšenie ochrany porušeného základného práva v prípadoch ako je jej, ktorý si vyžaduje poskytnutie vyššieho stupňa ochrany, nielen deklaráciu porušenia, prípadne príkaz na ďalšie konanie bez porušovania základného práva.

Pri určení primeraného finančného zadosťučinenia sťažovateľka žiada, aby ústavný súd vychádzal zo zásad spravodlivosti aplikovaných Európskym súdom pre ľudské práva, ktorý spravodlivé finančné zadosťučinenie podľa čl. 41 dohovoru priznáva so zreteľom na konkrétne okolnosti prípadu, na správanie sa účastníkov konania a na to, čo je predmetom konania. Vzhľadom na okolnosti danej veci zakladajúce namietané porušenie základného práva (doterajšiu dĺžku súdneho konania, dobu preťahov OS KE II v konaní) sťažovateľka považuje za odôvodnené priznať finančné zadosťučinenie v sume 5.000,- Eur.

K stanovisku ďalej uvádzame, že našej advokátskej kancelárii, napriek tomu, že zastupujeme p. K. v celom konaní na OS KE II, nebolo vôbec doručené predvolanie na pojednávanie nariadené na 13. 09. 2010, pričom len pár dní pred konaním tohto pojednávania (okolo 8. septembra 2010) nás pracovníčka súdu kontaktovala telefonicky, že nám chybou zamestnanca súdu nebolo odoslané predvolanie na uvedené pojednávanie a informovala nás o termíne jeho konania. V čase podávania sťažnosti (10. 08. 2010) naša advokátska kancelária nevedela a nebola informovaná o skutočnosti, že bolo nariadené pojednávanie vo veci na deň 13. 09. 2010. Nariadenie pojednávania po dvoch mesiacoch od podania sťažnosti na preťahy v súdnom konaní a ktoré sa ma uskutočniť po 16 mesiacoch od konania posledného pojednávania vo veci, ale podľa nášho názoru nemá vplyv na podanú sťažnosť.“

Obsah súvisiaceho spisu okresného súdu potvrdzuje úkony uvedené v jeho vyjadrení z 8. septembra 2010, ktoré ústavný súd považuje za preukázané.

Ústavný súd so súhlasom účastníkov konania podľa § 30 ods. 2 zákona o ústavnom súde upustil v danej veci od ústneho pojednávania, pretože dospel k názoru, že od neho nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci.

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Sťažovateľka sa svojou sťažnosťou domáhala vyslovenia porušenia základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, podľa ktorého každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietahov.

Sťažovateľka zároveň namietala aj porušenie čl. 6 ods. 1 dohovoru, podľa ktorého každý má právo, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom.

Ústavný súd si pri výklade základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov garantovaného v čl. 48 ods. 2 ústavy osvojil judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva k čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote, preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (napr. II. ÚS 55/98, I. ÚS 132/03, IV. ÚS 105/07, IV. ÚS 90/2010).

Ústavný súd pri rozhodovaní o sťažnostiach namietajúcich porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (čo platí, aj pokiaľ ide o čl. 6 ods. 1 dohovoru) vychádza zo svojej ustálenej judikatúry, v súlade s ktorou účelom základného práva na prerokovanie

veci bez zbytočných priet'ahov je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia všeobecného súdu. Samotným prerokovaním vecí na súde sa právna neistota osoby domáhajúcej sa rozhodnutia neodstraňuje. K stavu právnej istoty dochádza zásadne až právoplatným rozhodnutím súdu alebo iným zákonom predvídaným spôsobom, ktorý znamená nastolenie právnej istoty inak ako právoplatným rozhodnutím súdu (m. m. IV. ÚS 221/04).

Základnou povinnosťou súdu a sudcu je preto zabezpečiť taký procesný postup v súdnom konaní, ktorý čo najskôr odstráni stav právnej neistoty, kvôli ktorému sa účastník konania obrátil na súd so žiadosťou o jeho rozhodnutie.

Táto povinnosť súdu a sudcu vyplýva z § 6 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“), ktorý súdom prikazuje, aby v súčinnosti so všetkými účastníkmi konania postupovali tak, aby ochrana ich práv bola rýchla a účinná, ďalej z § 100 ods. 1 prvej vety OSP, podľa ktorej len čo sa konanie začalo, postupuje v ňom súd i bez ďalších návrhov tak, aby vec bola čo najrýchlejšie prejednaná a rozhodnutá.

Sudca je podľa § 117 ods. 1 druhej vety OSP povinný robiť vhodné opatrenia, aby sa zabezpečilo splnenie účelu pojednávania a úspešné vykonanie dôkazov. Ďalšia významná povinnosť pre sudcu vyplýva z § 119 ods. 1 OSP, podľa ktorého sa pojednávanie môže odročiť len z dôležitých dôvodov, ktoré sa musia oznámiť. Ak sa pojednávanie odročuje, predseda senátu alebo samosudca spravidla oznámi deň, kedy sa bude konať nové pojednávanie.

Pri posudzovaní otázky, či v súdnom konaní došlo k zbytočným priet'ahom v konaní, a tým aj k porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ústavný súd v súlade so svojou doterajšou judikatúrou (III. ÚS 111/02, IV. ÚS 74/02, III. ÚS 142/03) zohľadňuje tri základné kritériá, ktorými sú právna a faktická zložitosť veci, o ktorej súd rozhoduje (1), správanie účastníka súdneho konania (2) a postup samotného súdu (3). Za súčasť prvého kritéria sa považuje aj povaha prerokovanej veci.

1. Pokiaľ ide o kritérium právna a faktická zložitost' veci, zo sťažnosti, ako aj z vyžiadaného spisu vyplýva, že predmetom napadnutého konania je rozhodovanie o sťažovateľkou uplatnenom nároku na náhradu škody vzniknutej v súvislosti s dopravnou nehodou, ktorej ako poškodená bola účastníčkou. Vec nie je právne zložitá, o čom svedčí dostatok stabilizovanej judikatúry všeobecných súdov. Ústavný súd pripúšťa určitú mieru faktickej zložitosti veci vyplývajúcu z nutnosti nariadenia znaleckého dokazovania. Uvedenú skutočnosť však podľa názoru ústavného súdu nemôže okresný súd zbaviť zodpovednosti za stav, v akom sa napadnuté konanie nachádza v čase meritórneho prerokovania sťažnosti. Na zložitost' veci nepoukázal ani okresný súd, ktorý vo vyjadrení k sťažnosti charakterizoval napadnuté konanie v súvislosti s kritériom zložitosti ako také, ktoré „*možno hodnotiť ako súčasť bežnej rozhodovacej činnosti súdov*“.

2. Ďalším kritériom, podľa ktorého ústavný súd zisťoval existenciu zbytočných priet'ahov v napadnutom konaní, bolo správanie sťažovateľky ako účastníčky súdneho konania. Ústavný súd nezistil také skutočnosti, ktoré by v súvislosti s priet'ahmi v konaní bolo potrebné pripísať na ťarchu sťažovateľky. Aj okresný súd vo svojom vyjadrení k sťažnosti okrem iného uviedol, že „*zo spisu neboli zistené priet'ahy spôsobené sťažovateľkou*“.

3. Napokon ústavný súd hodnotil samotný postup okresného súdu v napadnutom konaní, kde zistil jedno dlhodobejšie obdobie nečinnosti okresného súdu, a to od 18. mája 2009 (uskutočnilo sa pojednávanie) do 8. júla 2010 (okresný súd nariadil termín ďalšieho pojednávania), t. j. viac ako 1 rok.

Okrem toho ústavný súd zistil aj viacero krátkodobejších období nečinnosti okresného súdu, a to:

- od 19. júna 2006 (okresnému súdu bol vrátený súdny spis po rozhodovaní Krajského súdu v Košiciach) do 5. februára 2007 (okresný súd zaslal žalobu na vyjadrenie),
- od marca 2007 (okresnému súdu boli doručené vyjadrenia k žalobe) do 12. decembra 2007 (okresný súd pripustil vstup vedľajšieho účastníka do konania),

- od 5. mája 2008 (uskutočnilo sa pojednávanie) do 2. apríla 2009 (okresný súd nariadil termín pojednávania).

Nečinnosť v napadnutom konaní v uvedenom rozsahu pripustil aj okresný súd vo svojom vyjadrení k sťažnosti.

Navyše, ako neefektívnosť postupu okresného súdu v napadnutom konaní ústavný súd vyhodnotil tú skutočnosť, že okresný súd po doručení žaloby (30. december 2005 – začiatok konania) 14. marca 2006 postúpil predmetnú vec Okresnému súdu Spišská Nová Ves ako súdu miestne príslušnému, po ktorého nesúhlase s uvedeným postúpením Krajský súd v Košiciach uznesením z 31. marca 2006 určil, že miestne príslušný na konanie o veci je okresný súd, ktorému bol súdny spis vrátený 19. júna 2006.

Vychádzajúc z uvedeného ústavný súd dospel k záveru, že doterajším postupom okresného súdu v napadnutom konaní došlo k zbytočným priet'ahom, a tým aj k porušeniu základného práva sťažovateľky na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a k porušeniu jej práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

III.

Pretože ústavný súd rozhodol, že základné právo sťažovateľky na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a právo na prejednanie jej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru bolo postupom okresného súdu porušené, prikázal mu, aby vo veci konal bez zbytočných priet'ahov a odstránil tak stav právnej neistoty, v ktorej sa nachádza sťažovateľka domáhajúca sa rozhodnutia súdu vo svojej veci.

Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadost'učinenie.

Podľa § 50 ods. 3 zákona o ústavnom súde ak sa sťažovateľ domáha primeraného finančného zadosťučinenia, musí uviesť rozsah, ktorý požaduje, a z akých dôvodov sa ho domáha. Podľa § 56 ods. 5 zákona o ústavnom súde ak ústavný súd rozhodne o priznaní primeraného finančného zadosťučinenia, orgán, ktorý základné právo alebo slobodu porušil, je povinný ho vyplatiť sťažovateľovi do dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia ústavného súdu.

Sťažovateľka žiadala aj o priznanie primeraného finančného zadosťučinenia v sume 5 000 € z dôvodov uvedených vo svojej sťažnosti. Poukázala predovšetkým na dlhotrvajúcu právnu neistotu, v ktorej sa ako účastníčka (poškodená) v súvislosti s dopravnou nehodou nachádza.

Cieľom finančného zadosťučinenia je dovŕšenie ochrany porušeného základného práva v prípadoch, v ktorých sa zistilo, že k porušeniu došlo spôsobom, ktorý vyžaduje nielen vyslovenie porušenia, prípadne príkaz na ďalšie konanie bez pokračujúceho porušovania základného práva (IV. ÚS 210/04). Podľa názoru ústavného súdu v tomto prípade prichádza do úvahy priznanie finančného zadosťučinenia. Pri určení finančného zadosťučinenia ústavný súd vychádza zo zásad spravodlivosti aplikovaných Európskym súdom pre ľudské práva, ktorý spravodlivé finančné zadosťučinenie podľa čl. 41 dohovoru priznáva so zreteľom na konkrétne okolnosti prípadu.

Vzhľadom na doterajšiu dĺžku konania okresného súdu vedeného pod sp. zn. 43 C 67/2006 a berúc do úvahy konkrétne okolnosti daného prípadu, ako aj skutočnosť, že konanie vo veci nebolo do rozhodnutia ústavného súdu právoplatne skončené, ústavný súd považoval priznanie sumy 2 000 € za primerané finančné zadosťučinenie podľa § 56 ods. 4 zákona o ústavnom súde.

Ústavný súd napokon rozhodol aj o úhrade trov konania sťažovateľky, ktoré jej vznikli v dôsledku jej právneho zastúpenia v konaní vedenom ústavným súdom Advokátskou spoločnosťou JUDr. P. H., s. r. o., K., konajúcou prostredníctvom konateľa a advokáta JUDr. P. H. Podľa § 36 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže

v odôvodnených prípadoch podľa výsledku konania uznesením uložiť niektorému účastníkovi konania, aby úplne alebo sčasti uhradil inému účastníkovi konania jeho trovy.

Právny zástupca sťažovateľky žiadal ústavný súd o priznanie trov konania už v podanej sťažnosti, ktoré špecifikoval takto: „... za dva úkony právnej služby podľa § 1 ods. 3, § 11 ods. 2, § 14 ods. 1 písm. a), b) a c) a § 16 ods. 3 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (vypočítanú zo základu priemernej mesačnej mzdy zamestnanca hospodárstva Slovenskej republiky v prvom polroku 2007 v sume 19 056 Sk), t. j. 3-krát 105,42 € a 3 krát 6,31 € za miestne telekomunikačné výdavky a miestne prepravné, spolu vo výške -Eur. Právny zástupca sťažovateľky je platiteľom dane z pridanej hodnoty, podľa § 18 ods. 4 vyhlášky žiada, aby ústavný súd rozhodol o zvýšení uvedenej odmeny o daň z pridanej hodnoty 19 % v sume 63,68 €, t. j. priznal úhradu trov konania v celkovej sume 398,84 Eur.“

Je zrejmé, že uvedený výpočet vychádza nesprávne z priemernej mzdy zamestnanca hospodárstva Slovenskej republiky za I. polrok 2007 (19 056 Sk, t. j. 632,54 €) namiesto priemernej mzdy zamestnanca hospodárstva Slovenskej republiky za I. polrok 2009 (721,40 €), z ktorej vychádzal ústavný súd pri rozhodovaní o priznaní trov konania vzhľadom na to, že úkony právnej služby poskytnuté sťažovateľke jej právnym zástupcom boli vykonané v roku 2010.

Ústavný súd úhradu priznal za dva úkony právnej služby (prevzatie a prípravu zastúpenia, podanie sťažnosti) v súlade s § 1 ods. 3, § 11 ods. 2 a § 14 ods. 1 písm. a) a c) vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (ďalej len „vyhláška“), a to každý úkon po 120,23 €, t. j. za dva úkony 240,46 €, čo spolu s režijným paušálom 2 x 7,21 € (§ 16 ods. 3 vyhlášky) predstavuje sumu 254,88 €. Keďže advokát je platcom dane z pridanej hodnoty (ďalej len „DPH“), uvedená suma bola zvýšená o DPH vo výške 19 % podľa § 18 ods. 3 vyhlášky a podľa § 27 zákona č. 222/2004 Z. z.

o dani z pridanej hodnoty v znení neskorších predpisov. Trovy právneho zastúpenia vrátane započítania DPH a režijného paušálu boli priznané v celkovej sume 303,31 €.

Podanie právneho zástupcu sťažovateľky doručené ústavnému súdu 22. septembra 2010 nevyhodnotil ústavný súd vzhľadom na jeho obsah ako podanie relevantné na rozhodnutie vo veci samej, a preto odmenu zaň nepriznal.

Ústavný súd trovy uplatnené nad rámec sumy vypočítanej ústavným súdom nepriznal.

Priznanú úhradu trov konania je okresný súd povinný zaplatiť na účet právneho zástupcu sťažovateľky (§ 31a zákona o ústavnom súde v spojení s § 149 OSP).

Vzhľadom na čl. 133 ústavy, podľa ktorého proti rozhodnutiu ústavného súdu nie je prípustný opravný prostriedok, nadobudne toto rozhodnutie právoplatnosť dňom jeho doručenia účastníkom konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 7. októbra 2010